

Lucie
Zvěřová

Slzy jsou
jen pro
holky

COO
BOO

Slzy jsou jen pro holky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Lucie Zvěřová
Slzy jsou jen pro holky
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Lucie
Zvěřová

slzy jsou
jen pro
holky

COO
BOO

Copyright © Lucie Zvěřová, 2020

ISBN 978-80-7661-053-8 (tištěná verze)

ISBN 978-80-7661-096-5 (epdf; 1. zveřejnění, 2020)

ISBN 978-80-7661-097-2 (epub; 1. zveřejnění, 2020)

ISBN 978-80-7661-098-9 (mobi; 1. zveřejnění, 2020)

I.

„To tu vždycky sedíš takhle sám?“ zeptám se hnědovlasýho kluka, který sedí na pravděpodobně ještě teplý střeše před svým domem. Je to spíš stříška nějaký přístavby, možná dílny nebo tak něco.

Trhne sebou a vyndá si sluchátka z uší. „Promiň, říkal jsi něco?“ zeptá se trochu nejistě. Ale to je pochopitelný, asi bych se taky leknul, kdyby z protějšího okna vylezl někdo cizí a začal na mě mluvit.

Ušklíbnu se. „Ptal jsem se, jestli seš tu vždycky tak sám.“

Zaráží se. „Ehm... jo, je to dobrý místo na přemýšlení,“ odpoví nakonec.

„Zkusím to taky, jestli nevadí,“ řeknu a vylezu na parapet svého okna. Kdyby mě viděla máma, asi by mě zabila. Nesnáší, když se z okna jenom dívám, natož abych z něj lezl ven.

Hnědovlasý kluk mě sleduje, když se držím parapetu a lezu na svoji stříšku. Je to trochu trapný, protože tam úplně nedosáhnu nohama, ale dělám, jako že nic, a seskočím dolů. Trošku mě zabolí chodidla, ale to najevo nedám a sednu si naproti svému novému sousedovi, pokrčím kolena a rukama si je přitáhnu k hrudníku. On sedí v tureckém sedu, už v pyžamu.

„Cos poslouchal?“ zeptám se a pohodím hlavou k jeho mobilu se sluchátky.

„Asleep,“ odpoví, když se podívá na display.

„The Smiths?“ ujišťuju se a on přikývne. „Docela melancholický, ne?“

„Tady většinou poslouchám jenom to, u čeho se dá přemejšlet, a na to happy songy moc nejsou.“

„To asi ne,“ souhlasím a zkoumavě si ho prohlížím.

„Co je?“ zeptá se trochu nejistě.

„Jenom mě zajímá, kdo je můj novej souseď,“ pokrčím rameny.

„A první dojem?“ chtěl by vědět, což je docela vtipný.

„Asi radši odpovídáš, než se ptáš,“ řeknu prostě to první, co mě napadne.

„To ještě nic neznamená.“

A co by to asi mělo znamenat, proboha? „Znám tě asi dvě minuty, tak promiň, že nedokážu rozebrat tvoji osobnost,“ uchechtnu se.

„Zatímco ty seš jasnej extrovert,“ zadívá se mi do očí a konečně se usměje.

Znovu se ušklíbnu. „Jo, to se nedá tak úplně přehlédnout.“

Chvíli je ticho, oba zkoumáme toho druhýho. Jeho pohled je pátravej, jako kdyby se snažil přijít na to, kdo vlastně jsem. To je vtipný, o to se nikdo nikdy nesnažil. Všichni mě brali jako toho zábavnýho kluka, kterej si tvoří vlastní pravidla. Vždycky jsem byl král – ať už třídy, školy nebo plesu. Učitelé mě nesnášeli, ale mně to bylo jedno. Jenom mamku to začalo štvát – byla přesvědčená, že je to kvůli Stanovi a dalším mým přátelům, i když jsem se jí snažil přesvědčit, že to jsem prostě já, ale že se pokusím zlepšit (což bych vydržel možná měsíc).

Všechno šlo do háje, když se mi moje devítiletá sestra Grace hrabala ve věcech a našla jointa. Běžela za mnou do obýváku,

kde jsem seděl s mámou a další sestrou Lettie a ptala se, co to je. Asi nemusím vysvětlovat, jak moc máma vyváděla. Byla to poslední kapka, a tak se rozhodla, že se odstěhujeme. To jsem razantně odmítal. Vztekal jsem se, hádal se – a nakonec jsem přestal chodit do školy a nevycházel jsem z pokoje. Odmítal jsem s ní mluvit i si sbalit. Pak mi ale došlo, že to máma s tím stěhováním myslí vážně, a bylo mi jasné, že to, co si nenachystám, zůstane na místě. Neochotně jsem si sbalil věci, ale furt jsem s nikým nemluvil. Grace pořád brečela a omlouvala se, i když vůbec nechápala, o co jde. Bylo ode mě blbý jí to zazlívát, ale není tak malá, aby nevěděla, že se nemá hrabat v cizích věcech.

Šel jsem do školy, jenom abych se rozloučil. Nešel bych vůbec, ale Stan mě přesvědčoval, že to bude stát za to. A stálo. Angličtináře jsme nepustili do třídy a na matice jsme dělali tak strašnej bordel, že to učitelka vzdala a dobrovolně odešla.

Šestnáct holek z ročníku se domluvilo a každá si na rameno nechala vytetovat jedno písmeno. Když se to složilo dohromady, vyšlo z toho: LOUIS ARON CHESTER – moje jméno. Jenomže jim nedošlo, že Aaron se píše se dvěma A. Ale to bylo fuk.

Po škole Stan uspořádal kalbu, na kterou nikdo v životě nepomene. Mimo milion flašek s chlastem tam byla i tráva, a taky jsem tam odpanil Jennifer – holku, která do mě byla totálně zabouchnutá. Byla sexy, fakt že jo. Ale taky neuvěřitelně hloupá.

Já jsem o to přišel asi týden po svých patnáctinách – tehdy to bylo ještě nelegální, ale mně to bylo totálně fuk. Hlavní bylo, že jsem se vyspal se Savannah – s holkou o rok starší. Velký prsa, výstříhy a minisukně. Ale nebyla nevkusná, naopak. Vážně jí to slušelo. Hnědý vlasy se jí táhly do půli zad a oči měla fialový. No fakt.

Netřeba říkat, že když jsem se ráno vrátil domů, máma tak zuřila, až jsem se bál, že se s náma v autě vybourá. Nakonec mě

nebavilo pořád poslouchat nějaký výčitky, a tak jsem radši usnul. Nespal jsem celou noc, a i když bych předpokládal, že po tolika pařbách budu mít proti kocovině odolnost, nebylo to tak. Myslel jsem, že se každou chvílí pozvracím. Hlava mě ani nijak zvlášť nebolela. Z alkoholu mi je spíš většinou jenom blbě.

No, někdo by si řekl, že jsem jenom blbej nevychovej spratek, ale mně to dělalo dobře. Každý víkend se zhulit tak, že jsem neměl páru, co je za den. Vožrat se tak, že jsem zapomněl, co se v mém debilním životě děje. Byl to dobrý únik z reality. Kdyby máma věděla, kolik jsem toho za svůj život vypil, přinutila by mě jít na odvykačku na doživotí. Ale já nejsem závislák. Život si řídím podle sebe – a nic ani nikdo mi ho nebude omezovat.

No a teď sedím tady. Na střeše našeho nového domu proti klukovi, kterej pravděpodobně nenahradí Stana ani z poloviny. Jo, Stan. Chyběj mi prokalený noci. Můžu jenom doufat, že to ve škole bude fajn – teda, myslím lidi.

„Nad čím přemýšlíš?“ zeptá se mě souseď po chvíli. Vypadá tak na patnáct, a ještě chce mluvit o pocitech. Skvělý, fakt. Kam jsem se to zase dostal?

„Nad ničím,“ mávnu rukou.

„Když myslíš,“ pokrčí rameny.

Protočím oči v sloup, povzdychnu si a opřu se o zeď. Nějak mám melancholickou náladu.

„Co je?“ dotírá kluk dál.

„Nestarej se.“

„Proč jste se sem vlastně přestěhovali?“

„Ty nedáš pokoj, co?“ utrhnu se. „Máš milion otázek, ale žádný jasný odpovědi.“

„Holt nejsem otevřená kniha jako ty,“ pokrčí rameny.

„Jak to myslíš?“ zeptám se spíš automaticky, než že by mě to doopravdy zajímalo. Ani nevím, proč se s ním vůbec vybavuju.

„Ve mně se často lidi zmýlí, ale u tebe je úplně očividný, že piješ. Hodně.“ Zarazím se.

„Proč si to jako myslíš?“

„Zapravý, nepopřel jsi to,“ uchechtne se a já se začínám stydět za to, jak trapně jsem naletěl. „Zadruhé – třesou se ti ruce.“

„Je mi jenom zima,“ zalžu.

„V osmadvaceti stupních?“ zdvihne obočí. Když neodpovím, pokračuje: „No a zatřetí, dost rychle se ti mění nálada.“

„To není pravda,“ odseknu. „Tyhle příznaky sis našel někde na netu, nebo co? Protože je to stejná pitomost, jako kdybys věřil, že když tě bolí ruka, tak máš hned infarkt.“

„Říkej si, co chceš, hádat se s tebou nebudu.“

Opět je ticho, ale já ho prolomím. „Už chápu, jsi dost velkéj outsider, a tak musíš odsuzovat lidi kolem sebe, aby ses necítil tak špatně.“ Nevím proč, ale chci mu ublížit.

„Já tě ale neodsuzuju,“ nesouhlasí.

„Řekl jsi o mně, že jsem alkoholik,“ připomenu mu.

„A není to snad pravda?“

„Jdi do hajzlu,“ řeknu mu, protože už vážně ztrácím trpělivost. „Neznáš mě ani půl hodiny a už si hraješ na mého psychologa?“

„No tak, uklidni se, já to tak nemyslel,“ usměje se, až se mu rozzáří zelený oči.

„Jo, jasně,“ odseknu. „Jdu dovnitř,“ rozhodnu se a už chci vylézt zpátky do pokoje, jenže můj – bohužel můj – soused mě zastaví.

„No tak, počkej přece.“

„Co chceš?“ nechápu.

Znovu pokrčí rameny. „Jsme sousedi a pravděpodobně i spolužáci, nechci, abychom se nesnášeli už od začátku.“

„Mně ale nezáleží na tom, jestli s tebou budu mít špatný vztahy,“ odmítnu ho s pohrdlivým výrazem.

„Budu dělat, že jsem to neslyšel.“

„Myslíš, že kdybych chtěl, abys to neslyšel, tak bych to vůbec říkal?“ nakrčím obočí.

Na to už nic neřekne. Kupodivu to vypadá, že je v klidu, což nechápu. Já bych teď byl schopnej rozmlátit svůj pokoj. Ne, dobře, to přeháním. Ale štve mě. Štve mě tenhle divnej kluk, štve mě tenhle dům, štve mě tohle město. Nesnáším to tu, fakt.

Zavrtím hlavou a už chci vylézt do pokoje, vidím ale, že si nandává sluchátka. Nedá mi to, je tak v klidu, jako kdyby byl zhulenej, ale rozhodně na to nevypadá.

„Teď posloucháš co?“ zeptám se. Nechce se mi bejt sám. On si vyndá sluchátka z uší.

„Co jsi říkal?“

Zatnu ruce v pěst. Neměl jsem se vůbec ptát.

„Chtěl jsem vědět, co posloucháš teď,“ zopakuju a snažím se skrýt svůj vztek.

„So Lonely,“ odpoví prostě. To mě zaujme.

„The Police?“ ujistím se.

Usměje se. „Vyznáš se.“

„Je to moje oblíbená kapela.“

„Jsou fajn, taky je mám rád.“

Chvilí váhám, ale pak si sednu zpátky na svoje místo. „Proč seš tak v klidu?“ nechápu. Zastavím ho ve chvíli, kdy akorát otvírá pusou. „Víš co, to máš fuk.“ Fakt se s ním nechci dostat do další situace, kdy by mě mohl analyzovat. Vážně mu do toho nic není.

„Pořád jsi mi neřekl, proč jste se přestěhovali,“ řekne kluk.

„Není to jedno? Hlavní je, že tu teď jsem. Bohužel,“ odpovím.

„Neříkej bohužel, seš tu moc krátce na to, abys to mohl posoudit,“ prohlásí, jako kdyby mluvil s nějakým autistou, kterej nechápe vůbec nic.

„Očividně je to tu dost příšerný, když mě to tu štve už od

začátku. A neříkej mi, co mám dělat.“ Začínám litovat toho, že jsem sem kdy přijel, tohle město je noční můra. Měl jsem se na mámu vykašlat a zůstat doma. Jenže mi pořád nebylo osmnáct.

„A proč tě to tu štvě?“

Jak někdo vůbec může bejt tak neuvěřitelně *otravnej*?

„To tě to vážně tak zajímá?“ Neodpovídá. Asi čeká, že se rozmluvím nebo si vyliju srdce. Cože? No to snad ne. „Nebudu ti nic říkat. Kolik ti je? Čtrnáct, patnáct?“

„Patnáct,“ přikývne.

„A mně je sedmnáct. Vážně si myslíš, že si potřebuju popovídat o svých pocitech?“ Sarkasticky se uchechtnu, abych mu dal jasně najevo, jak směšný to je.

„Já ti ale neříkal, ať se vypoovídáš,“ řekne a mně zmizí úšklebek z tváře.

„Fajn, protože bych to neudělal,“ odpovím hned, aby si snad nemyslel, že jsem znervózněl, nebo tak něco.

„To ani nečekám,“ přikývne. „Alespoň ne teď.“ Nechápavě se na něj podívám. „Byl bys nafoukanej pitomec, kdybys mi tu začal říkat svoje problémy. Vůbec se neznáme, takže nemůžeš vědět, jestli to třeba všem nevykecám. Proto bys byl pitomej. No a nafoukanej proto, že by sis tím pádem myslel, že všechny zajímaj tvoje problémy.“

„Divím se, že si tohle všechno o mně nemyslíš,“ řeknu.

„Kdo řekl, že si to nemyslím?“ usměje se, i když na úsměv vážně není vhodná doba.

Taky se usměju, falešně. „Fajn, v tom případě můžeš vypadnout.“ Hlas mi ztvdne.

„Pokud si dobře vzpomínám, byl jsem tu první,“ pronese ledabyle.

„Mně je fuk, že jsi tu byl první. Já jsem byl první na tomhle světě,“ odseknu zlostně. Už ani nevím, co kecám za pitomosti.

„Víš co, klidně tu zůstaň, stejně už se mi chce spát,“ pokrčí rameny.

„Jasně,“ odfrknu si. Zvedne se, moji odpověď ignoruje.

„Jo a jen tak mimochodem, máma říkala, že zítra půjdeme přivítat nové sousedy, což budeš pravděpodobně ty,“ řekne ještě.

„Fakt skvělý. Vyříd' svůj mámě, že její laskavost nepotřebuju,“ protočím oči v sloup.

„Zítra jí to můžeš říct sám,“ uchechtne se kluk, zvedne se, vyleze do svého pokoje a zmizí. Zavrtím hlavou a taky vyšplhám zpátky do domu. Až v posteli si uvědomím, že jsem se ho nezeptal na jméno.

II.

Probudí mě domovní zvonek. Zavrčím do polštáře a neochotně se zvednu. „Louisi, pojď dolů!“ zavolá máma, což mě naštvě ještě víc. Jako kdybych to snad neměl v plánu.

„Jo, jo, už jdu,“ řeknu jen. Vážně nestojím o další scénu. Natáhnu na sebe nějaký oblečení na ven, protože nehodlám zůstat doma celý den, a rychle skočím do koupelny. Naštěstí mám alespoň něco vybalený.

O pět minut později scházím po schodech dolů a jdu k domovním dveřím. „Co se děje?“ zeptám se Lizzy. Celkem mám sestry čtyři – Scarlett (Lettie), Elizabeth (Lizzy) a dvojčata Grace a Emily. Miluju je víc než cokoli na světě, i když se podle toho ne vždycky chovám, pořád jsem přece jejich starší brácha. A nikdy mi nevadilo, že nemám vlastního bratra – pro mě to byl Stan, nepotřeboval jsem a ani nechtěl jinýho.

„Přišli noví sousedi,“ zašeptá Lizzy. Nevím, proč šeptá. Jako kdyby se bála, že nás někdo uslyší, což je samozřejmě nesmysl.

Vidím, že zbytek rodiny je v obýváku, a tak se tam se sestrou vydáme. Elizabeth si sedne na gauč vedle mámy, ale já zůstanu stát ve dveřích. „Louisi,“ podívá se na mě matka. „Tohle jsou naši noví sousedé, Sawyerovi.“ Pohledem sjedu na druhou

pohovku, kde sedí rodiče se synem a dcerou. Dceři může být tak jako mně, má krátký blond vlasy a rudou rtěnku. No, třeba to tu nebude tak strašný, pomyslím si a usměju se na ni. Ona mi úsměv opětuje, jak jinak. A jejich syn není nikdo jiný než ten kluk ze včerejška. Zamračím se na něj, ale on se tiše uchechtne.

„Rádi tě poznáváme, Louisi,“ promluví ke mně Sawyer starší. Očividně se chce zvednout a podat mi ruku, ale já pořád stojím na místě, a tak radši dělá, že si chtěl jenom poposednout. „Jsem Chris, tohle je moje žena Beth a naše děti Skylar a Ethan,“ představí Chris Sawyer svoji rodinu. Jako kdyby mi na tom záleželo.

„Vlastně,“ začne Ethan, „my už se známe.“

„Nevzpomínám si,“ utnu ho. Mě si s ním nikdo spojovat nebude.

Naši rodiče vypadají docela zmateně, ale to je fuk. Bokem se opřu o futra a založím si ruce na prsou. Máma na mě významně pohlédne, a tak si povzdychnu a s vypětím všech sil se usměju. „Taky vás rád poznávám,“ řeknu. Chrise Sawyera to očividně uspokojí. Nejspíš si myslí, že to vážně myslím upřímně. Zábavný.

„Máte opravdu krásný dům,“ usměje se mile Beth Sawyerová. Jo, jasně. Sotva tu máme nábytek, natož nějakou výzdobu. Neberu jí, že se snaží být milá, jenom nemám rád, když někdo tak očividně lže. Ale ona asi jenom nechtěla, aby bylo ticho.

„Děkuju, teprve se zabydlujeme,“ usměje se máma. „Ale už mám celkem jasnou vizi, jak to tady bude vypadat.“

„Můžu se zeptat?“ ozve se Ethan. Stočím k němu svůj pohled a přimhouřím oči. „Proč jste se přestěhovali?“ Ten malej šmejd!

„Ethane,“ zamračí se matka na syna.

„To je v pořádku,“ mávne rukou mamka. „Popravdě, Louis se v pubertě hodně změnil – a bohužel ho to stáhlo na špatnou stranu. Alkohol,“ řekne dramaticky.

„Mami!“ okřiknu ji. To chce vážně cizím lidem vykládat o mejch problémech?! „To je moje soukromá věc!“ Zachyťm Ethanův pohled. Něco mezi „řikal jsem to“ a „je mi to líto“. Ani o jedno nestojím. S každou vteřinou jsem na mámu víc a víc naštvanej. Tohle už vážně přehnala.

„Můj bratr byl stejný,“ snaží se uklidnit situaci Sawyer starší. „Tak trochu rebel, že, Louisi?“ zasměje se. Nakrčím nos a pohledem mu dám najevo, že tohle bylo fakt trapný.

„No nic, jdu ven,“ řeknu, protože kdybych tu zůstal ještě o minutu dýl, asi bych umřel.

„Cože? Kam?“ nechápe máma.

Usměju se. „Najít si nový kamarády, když jsi mě od těch starějch odstřihla.“ Ještě se obrátím na Sawyerovi. „Bylo mi potěšením,“ řeknu ironicky, odejdu do předsíně, nazuju si boty a už konečně můžu vypadnout z tohoto pitomýho domu.

Nadechnu se čerstvýho vzduchu a vyrazím. Můžu jenom doufat, že v tomhle zapadákově je klub nebo alespoň bar. Možná na hlavní třídě? Pokud tady vůbec něco takovýho je. Proč tu musí bejt takový vedro?! Vždyť se vůbec nedá pořádně dechat. Navíc jsou všude ty debilní palmy. Stáhlo ho to na špatnou stranu, alkohol, blablaba. Jakoby co? Co je to za pitomost? Mám dojem, že se za chvíli dostanu až do Miami, protože tady očividně není vůbec nic. Proč jsme se nemohli přestěhovat někam, kde mají alespoň normální život? Normální obchody, hospody a bary. Počkat, že by? Bingo! Přímou přede mnou svítí nápis *El Mágico* a já si domyslím, že to je to, co jsem sháněl. Spokojeně vejdu dovnitř a namířím si to k baru. Je tu pár lidí – pravděpodobně ještě z předešlý noci –, co tančí. Popravdě jsem docela překvapenej, že mají otevřeno. Možná je to jenom pro zoufalce, který nasávaj od rána do večera.

Zavibruje mi kapsa. Podívám se na display mobilu. *Máma*, jak jinak. Vypnu si zvuk a telefon vrátím zpátky do kapsy.

„Zdravím, dejte mi to nejsilnější, co máte,“ řeknu barmanovi. Něco mi řekne, ale přes hudbu ho neslyším, a tak přikývnu. Možná se ptal, jestli už mi bylo dvacet jedna. Naštěstí vypadám o dost starší, než kolik mi doopravdy je. Za chvíli mám před sebou sklenku s pitím. Neřeším, co to je, a vypiju to na ex. Zakašlu a zavřu oči. To asi nebyl moc dobrý nápad, je to kurva silný. „Co to je?“ zeptám se. Barman odpoví, ale já neslyším, tak mi ukáže etiketu. „Everclear, devadesát pět procent?“ řeknu nahlas. On se jenom zasměje, nejspíš to z recese nalívá takovým blbečkům, jako jsem já.

Víc už toho nechci, když je to téměř čistý líh a ani to nemá pořádnou chuť, a tak si objednáím rum Bacardi.

Vypiju pět panáků a už cítím, jak mi to stoupá do hlavy. Teď už si objednáím vodku a rozhodnu se, že si půjdu zatančit. Dojdu na parket a očima vyhlížím holky. Vidím jednu brunetu s velkejma prsama, a tak k ní dojdu. Rovnou ji chytanu za boky a přitáhnu si ji k sobě. Ruce jí přemístím na zadek a asi bych ji políbil, kdyby mě někdo nechytil za ruku tak silně, až mi ji skoro vykloubil.

„Co děláš, ty vole?!“ otočím se. Přede mnou stojí asi dvoumetrový chlap, co nevypadá moc nadšeně.

„Ruce pryč z mojí holky, hajzle!“ zařve a dá mi pěstí.

„Au, kurva!“ zasténám a chytanu se za nos. Nemám náladu na to se bránit, a tak nějak podvědomě si říkám, že by to nebylo nejmoudřejší. Dojdu na záchody a podívám se do zrcadla. Není to tak strašný. Opřu se o umyvadlo a krev si opláchnu studenou vodou. Pálí to, ale neřeším to a za chvíli se vrátím zpět.

Sednu si na bar a opřu si hlavu do dlaní. Tak jo, začíná mi být vážně špatně. Od včerejšího oběda jsem nic nejedl, o to je to horší. Musím na vzduch.

Zavolám na barmana a dám mu svoji kreditku. Normálně bych platil hotově, protože takhle je dost pravděpodobný, že máma uvidí historii transakcí, jenomže u sebe nemám ani peny. Chvilí se snažím zaostřit na platební terminál. Nakonec tam rychle namačkám PIN, vezmu si kartu a dovrávorám ke dveřím. Popadnu kliku a konečně se dostanu ven. Nadechnu se a vzduch mě zaštípe do poraněného nosu.

Vytáhnu z kapsy mobil a najedu do historie hovorů. Kliknu na nejčastěji volané číslo a začnu vytáčet. *Hlasová schránka, zanechte vzkaz.* „Ahoj, tati, to jsem já, Louis. Vážně tě teď potřebuju. Přestěhovali jsme se a já to už teď nezvládám. Zavolej!“ Zavěším, sjezu po zdi baru dolů a složím hlavu do dlaní.

„Louisi?“ ozve se povědomý hlas. Vzhlídnu a před sebou spatřím Ethana.

„Co ty tady děláš?“ syкну.

„Nevypadal jsi moc v pohodě a tohle bylo první místo, kde jsem si myslel, že budeš,“ vysvětlí s úsměvem. Upřímně jsem rád, že jsem nebrečel, to by bylo fakt trapný. „S kým jsi mluvil?“ zeptá se mě opatrně, i když odpověď moc dobře zná.

„Do toho ti nic není,“ zavrčím. Jsem nevrlejší než obvykle, asi za to může ten alkohol.

Chvilí mlčí, ale pak řekne: „Tak pojd.“

„Nikam nejdu,“ odseknu.

„Ale jo, domů,“ řekne Ethan povzbudivě.

Stáhnou obočí. „Seš vážně tak pitomej? Myslíš si, že se takhle můžu objevit doma?“

„Myslel jsem *ke mně* domů,“ usměrní mě Ethan. Ten kluk je fakt otravný. „Rodiče odešli a Skylar to vadit nebude.“

„Nemusíš se o mě starat jak o malý dítě,“ řeknu zarputile.

„To bych nemusel, kdyby ses tak nechoval. Víš, podle Freuda seš v regresi. Navracíš se do...“

„Dej mi pokoj a prostě mi pomoz vstát,“ přeruším ho, protože mě z něj začíná bolet hlava. Ethan mě zvedne ze země a pomůže mi udržet se na nohou. „Proč tohle všechno děláš?“ zeptám se a ani se nesnažím kontrolovat svůj hlas, soustředím se jenom na to, abych našlapoval lehce a nebylo mi ještě hůř. „Nechápu, proč jsi přišel,“ mluvím dál. Normálně bych už držel hubu, ale chlast mi vždycky rozváže jazyk. „Neurazil jsem náhodou tvoji rodinu?“

„Na to, že to není tvoje první zkušenost s pitím, bych si myslel, že budeš mít větší odolnost,“ ignoruje Ethan moje otázky. „Kolik jsi toho měl?“

„Tolik, kolik jsem uznal za vhodný,“ odpovím. Dál se na mě dívá, a tak si povzdychnu. „Co tak zíráš?“

„Kolik?“ naléhá. Ty jeho otázky mě začínaj unavovat.

„Dej mi už pokoj. Tý vodky byl asi litr a rumu taky, ale já vypil jenom pár panáků. A ještě jsem měl panáka everclearu. Má to devadesát pět procent, kdybys nevěděl.“ Ani si neuvědomuju, že mluvím docela nesmysly.

„Seš normální?“ vyhrkne Ethan. „Chceš se snad zabít?“

Uchechtanu se. „To mě popravdě nenapadlo, ale blbej nápad to není.“ Pochechtávám se dál, protože mi to z nějakýho důvodu přijde vtipný. V tu chvíli se mi zvedne žaludek, já se ohnu v pase a vyzvracím se. „Eh, fuj,“ zasténám. Tohle na tom nesnáším úplně nejvíc. Udělal bych cokoli, jenom ať tohle přestane. Člověk tak nějak vždycky pozná, že to přehnal. Je to, jako kdyby se mu Vesmír nebo podobná pitomost snažil naznačit, jak marný to s ním je. Navíc je dost trapný blít před někým cizím.

„Tohle není na to jít domů, ale spíš do nemocnice,“ řekne Ethan. Kupodivu nevypadá znechuceně.

„Tak to ani náhodou,“ zarazím ho s přivřenýma očima. Ne že bych to tak chtěl, prostě nedokážu udržet víčka. „Nemůžu

do nemocnice, máma by mě zabila. Už jednou jsem málem skončil na záchytce, ale to mě zachránil Stanův brácha. Máma o tom nic neví, protože byla u Stephanie," vysvětluju, i když Ethan nechápe, kdo je Stan nebo Stephanie – mámina kamarádka. „Nedělej to, prostě mě dostaň domů, to je dobrý, už dřív mi bylo blbě. Fakt to nic není.“

„Uvědomuješ si, že jestli se ti něco stane, bude to na mě?“ zeptá se Ethan.

„Je ti patnáct, nikdo tě z ničeho vinit nebude," uklidním ho. I když jsem nalitej, dokážu přemejšlet – většinou. Ale zbavuje to zábran. A taky je to zábavný.

„Tak se o mě opři," povzdychne si. Oddychnu si. Jdeme dál a já se snažím nedýchat moc zhluboka.

„Proč jsi volal svému tátovi? Přijede sem?" zeptá se Ethan bez okolků.

„Nepřijede, on s náma už dlouhou dobu nebydlí," zavrtím hlavou. Nemám chuť se o něm vybavovat, stejně to nikdy nemělo smysl. Jenom na mě pak padá deprese, což je teda fakt pitomost.

„Možná, že důvod, proč piješ, je, že doufáš, že si tě tak všimne," napadne Ethana.

„Nebo třeba piju proto, že mě to baví," uchechtnu se, ale rychle přestanu, protože se mi zase začne zvedat žaludek.

„Lidi pijou pro zábavu s přáteli, ale když pijou sami, utápí smutek," řekne Ethan.

„To jsi vytáhnul z nějaký pitomý knihy citátů?" podívám se na něj.

„Ne, to mě právě napadlo," usměje se. „Ale je fajn, že ti to připadá tak dobrý, že to zní jako z knihy." Dál se usmívá, což nechápu. Vůbec nechápu, co se mu neustále honí hlavou. Ne že by mi na tom záleželo.

V tu chvíli zakopnu a hodím držku. O pitomej šutr nebo co. Můj už dneska jednou natlučeněj obličej dostane další ránu. „Neměl jsi mě náhodou držet?“ zavrčím do země.

„Promiň,“ omluví se Ethan a chce mě zvednout, ale já zůstávám ležet s tváří přitlačenou k asfaltu. „Musíš mi pomoci, sám tě nezvednu,“ řekne mi, ale mně je to jedno. V očích se mi začínají hromadit slzy. Cože? Nebrečel jsem dobrý čtyři roky. Nebrečel jsem od té doby, co táta odešel. Nebo spíš rok po tom. *Přestaň, kurva, brečet jak malá holka, Chessy!* okřiknu sám sebe v duchu.

„Co ti je?“ nechápe Ethan.

„Nech mě,“ zamumlám.

„Vstaň, jsme na silnici, ještě tě něco přejeď,“ naléhá dál.

„Říkal jsem, ať mě necháš,“ obořím se na něj a setřesu ze sebe jeho ruku.

„A já ti řekl, ať vstaneš, jinak tě něco přejeď.“ Je to jedna z mála chvil, kdy nezní klidně. Podívám se na něj a neochotně se zvednu. Pomůže mi.

„Nešahej na mě,“ zamumlám a snažím se zahnat slzy.

„Ty brečíš?“ zeptá se Ethan překvapeně.

„Co? Ani náhodou! Můžeš se přestat vypytovat? Chtěl jsem po tobě, abys mě dostal domů, ne aby ses snažil dozvědět všechno o mym životě. Vážně si myslíš, že bych brečel kvůli svému pitomému otci, kterej ani není schopnej zvednout mi mobil, když mu volám?!“ Zase mi začíná bejt blbě, tohle jsem trochu přehnal. Předkloním se a se zavřenýma očima se to snažím rozdýchat.

„Já ale neříkal, že brečíš kvůli otci,“ řekne Ethan pomalu. Podívám se na něj. Už vážně nemám slov. Nevím, jestli to dělá schválně. Jestli se mě snaží nachytat, abych ze sebe udělal pitomce. Nejdřív s tím, že jsem alkoholik, a teď s otcem.

„Prosím, už toho nech,“ zašeptám, protože se mi strašně motá hlava. Pomalu se narovná a šáhnu si do kapsy. Polije mě horko a panika. „Do prdele, do prdele!“ vykřiknu.

„Co?“ nechápe Ethan.

„Kde mám kreditku?“ šílím dál a nepřestávám si prohledávat kapsy.

„Klid, to se najde,“ mírní mě Ethan.

„Ne, ty to nechápeš, mám na ní všechny svoje peníze! Do prdele!“ Zrychleně dechám a je mi čím dál hůř. Normálně bych takhle nešílel, to ten alkohol. „Ne, ne, to snad ne.“

„Vždyť ji máš v zadní kapse,“ upozorní mě Ethan. Nahmatám kartu a vydechnu úlevou.

„Já se tak strašně bál, že jsem ji ztratil, to bych nezvládnul,“ mluvím naléhavě a v očích se mi zase začnou hromadit slzy. Nechápu, co se to se mnou děje. Fakt jsem na pokraji nervového zhroucení.

„Hlavně, že už ji máš,“ usměje se Ethan a moje slzy ignoruje. Asi je to milý, možná bych to i ocenil, jenomže je mi čím dál hůř. Motá se mi hlava a zvedá se mi žaludek.

„Ethane, mně je špatně,“ řeknu a předkloním se.

„Vážně nechceš do nemocnice?“ zeptá se ustaraně. Zavrtím hlavou. Nedokážu zklidnit dech. Všechno je rozmazaný. „Pojď, sedni si na chodník,“ vyzve mě Ethan. V tu chvíli se však znovu pozvracím.

„To je odporný,“ zasténám.

„Není to odporný,“ uklidňuje mě, i když to moc nepomáhá. „Aspoň to v tobě nezůstává.“

„Máš vždycky na všechno odpověď?“ zeptám se.

„Snažím se,“ usměje se. „Můžeme jít, nebo si chceš sednout?“

„Už si hlavně chci lehnout,“ řeknu. Když zmlknu, málem znovu spadnu. Ethan mě chytí, ale má co dělat, aby mě udržel.

„Můžeš mi alespoň trochu pomoci?“ zeptá se. Postavím se a po nekonečných minutách se dostaneme k němu domů.

Vstoupíme dovnitř a on zavolá na sestru. „Sky?“

„Jo?“ křikne Skylar nazpátek a dojde za svým bratrem. „Co se stalo?“ zeptá se, když mě uvidí.

„Vysvětlím ti to, jenom mi teď pomoz,“ řekne Ethan. Společně mě dostanou ke gauči a lehce mě na něj položí.

„Trochu to přehnal,“ vysvětlí Ethan sestře.

„Neznamená náhodou *Skylar* nebeská?“ vložím se do toho a usměju se na blondýnu.

Ona se usměje nazpátek a řekne: „Dám ti radu. Pokud chceš flirtovat a zapůsobit, tak si vyber chvíli, kdy se ti nechce zvracet. Jinak je velká pravděpodobnost, že tu holku obdaruješ úplně jinak, než bys chtěl.“ Usměju se na ni. Normálně bych jí to nějak oplatil, ale mám pocit, že kdybych jenom otevřel pusku, poblil bych se.

Ethan se Skylar ještě něco řeší, ale mně je to fuk, protože okamžitě usínám.

Probudím se totálně dezorientovaný. Chvíli mi trvá, než si uvědomím, kde jsem. Marně se snažím najít hodiny, abych zjistil, kolik je. V dálce slyším hlasy, ale momentálně mě zaměstnává můj žaludek a začíná se ozývat dokonce i hlava. Tiše zasténám a zabořím ji hlouběji do polštářů.

„Jsi vzhůru?“ zeptá se mě někdo.

„Mhm,“ zamumlám jen.

„Na, dej si čaj,“ vyzve mě Ethan a podává mi hrnek, na který se pokouším zaostřit. „A pojď se najíst. Skylar udělala vajíčka.“

„Nechci jíst,“ řeknu tiše a polknu. Je mi fakt blbě.

„Musíš něco sníst, pak ti bude líp,“ naléhá Ethan dál. Neochotně se posadím na gauči a na chvíli zavřu oči. On mi pomůže vstát a podá mi hrnek. Napiju se a zkrívím obličej.

„Fuj, co to je?“ zeptám se znechuceně a nechávám pusou otevřenou, abych se zbavil toho pálení na jazyku.

„No, vlastně je to zázvorový nálev,“ opraví se Ethan.

„Říkal jsi čaj!“ připomenu mu našťvaně.

„Bylo mi jasné, že kdybych ti řekl pravdu, nevypil bys to,“ usměje se Ethan. „Prý to pomáhá. A teď vypij zbytek.“

„Ani náhodou,“ zavrtím hlavou.

„Dělej, nebo nedostaneš najíst,“ vyhrožuje.

„Promiň?“ zdvihnu obočí.

„Přestaňte se dohadovat a pojdte do kuchyně, nebo to vytydne a bude to hnusný,“ zavolá na nás Skylar. Ethan na mě vyzývavě pohlédne.

„Jdi do hajzlu,“ řeknu mu, zamračím se a vypiju zbytek toho hnusu.

„To je vděku,“ usklíbne se Ethan a odtáhne mě do kuchyně. Sednu si ke stolu a pomalu si vezmu do rukou příbory. Každý pohyb je utrpení, vážně.

„Díky,“ řeknu, když se dám do jídla.

„Děkovat nemusíš,“ mávne rukou Ethan.

„Ale já děkoval tvý sestře,“ usklíbnu se lehce. S každým soustem je mi o něco líp.

„Děkovat nemusíš,“ oplatí mi Skylar s úsměvem. Rtěnka jí na puse drží vážně dobře. Musím ji pořád sledovat.

„Louisi,“ promluví na mě Ethan, ale já dál pohledem hypnotizuji jeho sestru. Ona mi pohled opětuje a zelený oči se jí hravě lesknou. „Louisi,“ zopakuje Ethan, tentokrát rázněji.

„Co je?“ zeptám se a pohlédnu teď pro změnu do jeho očí. Jsou o něco tmavší než Skylačiny, a ještě blyštivější.